

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter Danmarks Befrielse har det været overvejet, paa hvilken Maade de forskellige Mærkedage under Krigen og Besættelsen bør højtideligholdes. Det er Regeringens Opfattelse, at den 9. April kun bør højtideligholdes ved Befolkningens spontane Iagttagelse af 2 Minutters Stilhed Kl. 12 og den 29. August ved Flagning paa hel Stang, medens den 5. Maj, den Dag, paa hvilken den tyske Kapitulation her i Landet traadte i Kraft, som Mindedag dels om Befrielsen, dels om Besættelsestidens Ofre bør højtideligholdes under Iagttagelse af lignende Regler som i Helligdagslovgivningen fastsat. Det er Tanken at gennemføre en Ordning, hvorefter der flages paa halv Stang om Formiddagen til Kl. 12 og paa hel Stang Resten af Dagen. Om Formiddagen vil der naturligt kunne ske Kransenedlæggelse og afholdes Mindegudstjenester, hvor man ønsker det.

Som en Konsekvens af Forslaget om arbejdsmæssigt at stille Mindedagen paa Linie med Folkekirkens Helligdage foreslaas det i § 3, at der paa Mindedagen kun maa udføres det Arbejde, som efter Lovgivningen er tilladt paa Folkekirkens Helligdage. Man maa endvidere gaa ud fra, at meget Arbejde, der ikke er omfattet af Forbudet mod Helligdagsarbejde, men efter Aftale eller Sædvane er standset paa Helligdage, ogsaa vil blive standset paa Mindedagen. Dette vil lønningsmæssigt ikke betyde noget for de Grupper af Personer, der som maaned- eller ugelønnede modtager Løn uden Afkortning for Helligdage, men for den meget store Del af Lønmodtagere, der modtager Løn i Forhold til det Antal Dage, der arbejdes, vilde Standsnings af Arbejdet paa Mindedagen medføre Tab af en Dagløn, saafremt Mindedagen falder paa en Hverdag. Dette synes ikke rimeligt, og det foreslaas derfor at paalægge Arbejdsgiverne at yde fuld Godtgørelse for mistet Indtægt paa Mindedagen. Det overlades til Arbejdsministeren at give nærmere Regler for Beregningen af denne Godtgørelse. Af praktiske Grunde maa det herved kunne fastsættes, at Godtgørelsen for visse Grupper af Personer, saasom akkordlønnede, beregnes efter et Gennemsnit af den normale Løn i vedkommende Fag eller Faggruppe. Det vil ofte være tvivlsomt, om en provisionslønnede Lønmodtager lider noget Tab ved, at Mindedagen bliver Fridag, hvorhos et

eventuelt Indtægtstab vil være meget vanskeligt at fastslaa. Under Hensyn hertil foreslaas det udtrykkeligt at udtale, at der ikke ydes Godtgørelse for Tab af Indtægt, der hidrører fra Provision.

Af praktiske Grunde har man ment at burde kræve, at Lønmodtagerne skal have en vis Tilknytning til vedkommende Virksomhed for at blive berettiget til Godtgørelsen, og det foreslaas derfor at gøre Retten til Godtgørelsen betinget af, at den paagældende har været beskæftiget hos vedkommende Arbejdsgiver i Sammenhæng i de sidste 30 Dage forud for Mindedagen, eller er antaget til Arbejde for mindst 30 sammenhængende Dage, saaledes at Mindedagen falder inden for disse 30 Dage. De nærmere Regler for Beregningen af de 30 Dage fastsættes af Arbejdsministeren.

For Lønmodtagere, der arbejder paa Mindedagen, er det endelig fastsat, at de paa denne Dag skal have det samme Tillæg til Lønnen for deres Arbejde, som ifølge Aftale eller Regulativ ydes dem for Søn- og Helligdage.

Det er en Forudsætning for Forslaget om at gøre 5. Maj til en Fridag, at der sker en Nyordning med Hensyn til Store Bededag. Kirkeministeriet har forhandlet med Biskopperne herom og har derefter meddelt Statsministeriet, at det vil være villigt til at nedlægge Forestilling om Udfærdigelse af en kongelig Resolution, hvorefter Store Bededag — første Gang med Virkning for Kalenderaaret 1949 — henlægges til en Søndag i sidste Halvdel af Kirkeaaet, saaledes at der forinden føres Forhandlinger med Biskopperne om, hvilken Søndag der i saa Henseende bør foretrækkes, og om, hvilke Tekster der skal henlægges til Dagen.

Da Nyordningen for Store Bededag først kan blive gældende i 1949, foreslaas det, at Loven i det hele først kommer til at gælde fra og med Kalenderaaret 1949.

Som i Helligdagslovene af 1922 og 1936 er der i Lovforslaget optaget en Bestemmelse om, at Loven kan sættes i Kraft paa Færøerne ved kongelig Anordning med de Ændringer, der maatte følge af Øernes særlige Forhold. Denne Bestemmelse er nødvendig da Helligdagslovgivningen for Færøerne er bestemt ved en særlig kongelig Anordning og i Henhold til § 7 i Loven om Færøernes Hjemmestyre af 23. Marts 1948.